

La prova

Un relat de: [Jordi Muresan](#)

- Què haig de fer per demostrar que t'estimo? Sóc capaç de fer-ho tot per a tu.
- Això ho dieu tots els homes. Els homes són mentidors. Necessito un home franc, jo. Un home capaç de fer-ho tot per a mi, això sí. Però no només amb promeses.
- Però si sóc jo, aquest home! Ja t'ho he dit: sóc capaç de fer-ho tot per a tu. La meua casa i els meus diners són teus, i també ho és el meu cor...
- Això no m'impresiona gens ni mica. La casa la tens del teu pare. Un regal ja regalat per un altre, és massa fàcil. Quant als teus diners, la teua fortuna data d'una època en la que encara no m'havies conegut - doncs, no els has fet pensant en mi. Dedicar-me'ls ara no serveix per a res. El cor? El podràs oferir en tot moment a algú d'altre, tal com me l'ofereixes a mi ara.
- Aleshores, com et podria provar el meu amor? Ajuda'm.
- Hm... Ja, un home, un de debò, no hauria de necessitar ajuda per part de ningú. Però vaja, estic disposada a donar-te una oportunitat.

La dona el va mirar als ulls, després va treure lentament el fum de la cigarreta mirant cap al sostre.

- Mira, el que vull que facis... si m'estimes... Dius que m'estimes? Més que res?

- Més que res i més que tot, va confirmar l'home, entusiasta.

- I que ho faries tot per mi?... Molt bé, doncs. Vull que et clavis aquella forquilla al braç.

- Sí, però...!

- Res. M'estimes o no. Que t'agradi o no, això és la meua manera de posar a prova el teu amor.

L'home dubtava. Begué un gran got de guisqui, i un altre, i un altre. La dona el mirava amb cara molt seriosa, fumant una cigarreta rere l'altra. De tant en tant, arreglava una floc rebel que queia sobre les seves temples maques.

Després d'haver buidat més de la meitat de l'ampolla, l'home, amb les galtes vermelles i els ulls tèrbols, va improvisar un garrot al voltant del seu braç esquerre. Va agafar la forquilla i la va contemplar en silenci, vacil·lant.

- Chris...

- Ho fas, o no? Que ja estic prou enfeïnada, jo, per dedicar-me a esperar les proves d'amor d'un home que diu estimar-me, però que no vol demostrar-ho.

Antigament, Déu aturà la ma d'Abraham, abans que aquest degollés el seu fill com a prova última d'amor. En canvi, Chris no ha fet cap gest quan Pau s'ha clavat amb un crit la forquilla al braç esquerre.

- Em creus, ara? va xisclar l'home, mentre la sang ja començava a brollar al voltant dels quatre petits forats.

- Au va... Estic molt impressionada. Una ampolla de guisqui comprada a Andorra, un garrot, i tot- tot per enganyar els sentits, per impedir el dolor. Has pensat mai en les dones que pareixen nens? En les intervencions quirúrgiques sense anestèsia? Creus, de debò, que si has clavat una trista forquilla en el teu cos després d'haver passat una llarga estona a agafar corratge m'impresionaràs? Valga'm Deu val...

- Si, però...

- Ja ho sé. No m'he expressat prou bé. La prova següent serà més concloent.

I Chris va demanar a en Pau que es tallés un dit. El xic esquerre, que ningú no necessita de debò, no? Però sense anestèsia de cap mena, sense alcohol, amb un sol cop de destrat (ben segur, ella trucaria l'ambulància després, de seguida). Pau va sol·licitar una setmana de reflexió. Fins i tot va trucar la Chris i davant d'ella es va tallar el dit- i es pensava que es moria de dolor. A l'hospital, la dona de la seva vida li va acariciar el front suat:

- Potser que em mereixes, de debò. Però encara no n'estic convençuda.

Uns dies després, la Chris li va proposar que es tirés per les finestres de l'apartament on ella vivia, al segon pis.

- És el mateix que el diable va demanar a Jesucrist, quan Ell era dalt de dot del Temple, va murmurar en Pau, espantat.

- Sóc el teu dimoni guardià, va contestar ella, freda. A més a més, no es tracta del Temple, sinó del segon pis: com a màxim, unes costelles trencades. Que et fa por? Anima't, que en aquest cas la recompensa no serà pas guanyar "el regne d'aquest món", sinó molt més: el meu amor.

Un mes després de sortir de l'hospital, en Pau feia la seva aparició, a peu coix, a l'agència de La Caixa del barri, amb un revòlver a la ma, i la crossa a l'altra:

- Que ningú no es mogui. Vinga, cap aquí amb els calés, tothom!

A la sortida de la presó, dos anys després, Chris va demanar a en Pau, com a nova prova d'amor, que s'enrolés en un grupuscle neonazi, (tot i que els seus avis varen morir en un camp de concentració); que tingués relacions íntimes amb homosexuals actius i obesos, vinculats al món del crim organitzat; fins i tot, que es rebentés un ull de la cara.

Després de tot això, la Chris va mirar en Pau i va sospirar: l'home que tenia al davant seu rondava els quaranta, coixejava, li faltava un dit, tenia un ull de vidre, antecedents penals, l'havien abandonat els amics per culpa de les afinitats polítiques que exhibia, i s'havia contaminat amb unes quantes malalties venèries lleugeres. Però aquell home sí que li havia demostrat que l'estimava més que res, i que estava disposat a fer-ho absolutament tot per

ella. Ara havia arribat el moment que ella se sacrificués també. Car un home així era de debò ben digne del seu amor.

- Vinga, carinyo, va dir la Chris, agafant-lo per braç.

I en Pau li va contestar amb un somriure ple de felicitat.